

er nogen Vinding for nogen ny Retsordning, og jeg har gentaget det her i Forfjor. Naar jeg nu berører dette igen, er der en særlig Anledning dertil, nemlig den, at den Anskuelse, jeg har om Nævninger, er meget stærkt i Færd med at brede sig i de Lande, hvor man for Tiden har Nævninger. Jeg skal i saa Henseende henvise til, at der i „Ugeskrift for Retsvæsen“ for i Fjor Side 699 findes en Meddelelse om, at der i indeværende Aar skal afholdes den 7de internationale pönitentiaire Kongres i Buda-Pesth, og at paa denne Kongres vil det Spørgsmaal komme under Overvejelse, om ikke Juryinstitutionen trænger til Forandring. Og det Spørgsmaal er opstillet af Komiteen paa en saadan Maade, at man kan skønne, at den almindelige Mening er, at Institutionen er ganske uheldig. Det fremhæves saaledes i Motiverne til Spørgsmaalet, at man skal overveje, om det ikke maatte være nødvendigt at opheve Juryinstitutionen, og der spørges, om det i saa Fald ikke vilde være muligt at bevare den til Paadømmelse af de Retsbrud, der ere rettede imod Statens Sikkerhed og mod den offentlige Orden. Allerede den Maade, hvorpaa Spørgsmaalet stilles op, viser, at der er afgjort Mistillid til Indretningen, hvor man har den. Naar det er saaledes, betragter jeg det som en mislig Sag at indføre den her. Og naar det saa tilmed er givet, at den i høj Grad vil fordyre hele vort Retsvæsen, finder jeg, at vi bør betænke os paa at indlade os paa Sagen. Der staar jo nok i Grundlovens § 74 et Løfte om Indførelse af Nævninger i Misgerningssager og Sager, der rejse sig af politiske Lovovertrædelser. Overfor dette Løfte siger jeg: Ja, hvis Folk ville have denne Indretning, uagtet den ikke duer, og hvis de ville betale, hvad den koster, skulle de selvfølgelig have den, naar Grundloven har givet det Løfte, men det er jo ikke et Forhold af den Beskaffenhed, at man er nødt til nu at fordre det Løfte opfyldt, der er givet i 1849. Jeg for mit Vedkommende er aldeles afgjort af den Mening, at det vil være et stort Misgreb af os, hvis vi nu indlade os paa at indføre Nævninger. Da der nu er rejst en saa almindelig Tvivl om Indretningens Hensigtsmæssighed og Nytte, forekommer det mig, at vi let udsætte os for at komme til med stor Bekostning at indføre en Indretning her hos os paa et Tidspunkt, hvor man er i Færd med at ville afskaffe den andre Steder. Det forekommer mig, at det vilde være meget uheldigt, og jeg har derfor, uagtet vi jo

ellers ikke indlade os paa Sagens Realitet her ved denne Lejlighed, ønsket at drage det frem, fordi det forekommer mig magtpaaliggende, især efter at vi have set, hvor store Udgifterne ved Sagen ville blive i det hele, at overveje, om det ikke vilde være rigtigst i hvert Fald at stille Spørgsmaalet om Nævningernes Indførelse i Bero. Det er jo en given Sag, at man godt kan fremme Retsreformen med Udeladelse af Nævningeinstitutionen. Der er jo ganske vist andre ikke uvæsentlige Punkter, som ligge de to Ting imellem, men jeg tror, at det vil være Punkter, som kunne overvindes, naar vi komme ud over det andet Spørgsmaal, og jeg tror, at vi derved vilde komme til at reducere Udgifterne ret betydeligt, ikke blot de aarlige Udgifter, fordi der vil spares, hvad Nævningeinstitutionen vil koste, men ogsaa Udgifterne i de enkelte Sager, for hvis Vedkommende Nævningebehandlingen er meget dyr. Jeg er altsaa, uagtet jeg, som sagt, ønsker Sagen fremmet, for at vi kunne se, hvorvidt vi kunne komme frem, af den Mening, at under den fortsatte Overvejelse bør det tages nøje i Betragtning, om vi ogsaa faa en Indretning af vor Retspleje, som er de meget store Udgifter værd, hvorom der vil blive Tale.

Madsen-Mygdal: Jeg skal ikke indlade mig i nogen Diskussion med den sidste ærede Taler om Nævningeinstitutionen eller i det hele om Sagens Realitet hverken her eller der. Det finder jeg er saa temmelig overflødig paa dette Tidspunkt. Vi have ikke beskæftiget os med Sagens Realitet i Udvalget, og jeg tror heller ikke, det baader noget, at vi komme ind paa Sagens Realitet her. Overfor den sidste ærede Talers Udtalelser imod Nævningeinstitutionen vil jeg derfor kun sige, at jeg, og jeg tør vel nok sige det store Flertal af Befolkningen, i alt Fald mine Meningsfæller i dette Ting, ere varme Venner af Nævningeinstitutionen. Jeg vil meget beklage, om det ikke skulde lykkes at gennemføre den. Men, som sagt, det ligger ikke for i dette Øjeblik, og det ligger heller ikke for at undersøge, hvor meget denne Institution vil koste. Først naar der er Tale om dens Gennemførelse, først da kan der være Tale om at undersøge, hvad den vil koste. Hvis den muligvis falder helt væk, som det ærede Medlem ønsker, saa er det overflødig at spekulere over, hvad den vil koste. — Jeg har ikke sagt, da jeg første Gang havde Ordet —